

žební řízení bylo zahájeno, takže všem účastníkům byla poskytnuta možnost zjednat si vědomost o dražbě a učiniti přihlášku. Předpis § 172 ex. ř. čelí jen k ochraně věřitelů knihovních, jímž však stěžovatelka nebyla. (Viz i čís. 4878, 5028 a 9959 sb. n. s.)

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil rozvrhové usnesení soudu první stolice v odstavci B. 6 a to do výše pohledávky Všeobecného pensijního ústavu a uložil prvnímu soudu, by k rozvrhovému jednání v rozsahu zrušení ustanovil nový rok k ústnímu jednání a na základě něho aby znova rozhodl.

Důvody:

Podle § 209 ex. ř. mají býti k rozvrhovému roku kromě jiných osob obeslány i veřejné orgány uvedené v § 172 č. 1 ex. ř. K nim náleží se zřetelem k výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 14. března 1924 čís. 7403 (uveř. jako čís. 13 Věstníku z roku 1924) také Všeobecný pensijní ústav, ano z exekučních spisů a jmenovitě z odhadního protokolu, jakož i z přihlášek jiných veřejných orgánů dalo se souditi, že prodané nemovitosti sloužily podniku povinnou stranou provozovanému, u něhož mohly z důvodu pojistného vzniknouti Všeobecnému pensijnímu ústavu pohledávky z pojistného, požívající zákonného zástavního práva. Nesejde na tom, že Všeobecný pensijní ústav nebyl uvědoměn o dražbě. To má nyní jen ten význam, že podle § 172 druhý odstavec ex. ř. nemůže již žádati uspokojení svých pohledávek, jež k dražbě nepřihlásil, v přednostním pořadí, nýbrž teprve po uspokojení vymáhající věřitelky, kterou byla Městská spořitelna v P., tedy z částky, které se dostalo v odst. B. 6 knihovní věřitelce za ní následující, totiž Rolnické záložně v D. a proto bylo jenom v tomto rozsahu vyhověti návrhu dovolací stížnosti na zrušení. V tomto rozsahu bylo pro zmatečnost rozvrhové řízení zrušiti. (§ 477 čís. 4 c. ř. s., § 78 ex. ř.)

Čís. 13198.

Věřitel jest povinen (§ 1416 obč. zák.) použití zaslaných mu peněz nejprve k úhradě splatné již vyrovnací kvoty.

Pokud lze s hlediska § 57 vyr. řádu z roku 1914 prominouti krátké prodlení v placení vyrovnací kvoty, jež bylo způsobeno tím, že si dlužník vyžádal dříve o správnosti věřitelova požadavku vyjádření odborníka.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1934, Rv II 59/32.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované firmě nepřipustnosti exekuce, již vedla žalovaná k vydobytí pohledávky. O jmění žalobkyně bylo zahájeno vyrovnací řízení, jež bylo potvrzeno. Žalobkyně tvrdila, že, zaplativši žalované před 1. srpnem 1930 529 Kč 30 h, zapravila vyrovnací splátku dospělou dne 1. srpna 1930. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Vývody, jimiž žalovaná doličuje uplatňované dovolací důvody, vrcholí v podstatě ve dvou výtkách: 1. Odvolací soud prý nesprávně vykládá v souzeném případě ustanovení § 1416 obč. zák. Tato výtku neobstojí. Z dopisu žalované ze dne 1. srpna 1930, jehož výklad jest otázkou právní, vyplývá, že částka 529 Kč 20 h, kterou poukázala žalobkyně žalované, došla k žalované dne 1. srpna 1930 a že toho dne ji použila žalovaná k úhradě útrat sporu. V den použití této částky žalovanou, který jest rozhodným pro posouzení věci, byla však splatná i první kvota v částce 629 Kč 30 h. Nebylo-li tu předpokladu § 1415 obč. zák., jak tvrdí žalovaná, bylo její povinností podle § 1416 obč. zák., by použila zaslané jí částky 529 Kč 20 h k úhradě vyrovnací kvoty, která byla jistě tíživější, ježto hrozilo obživení celé pohledávky, kdežto při útratách hrozila jen exekuce pro ně, tudíž v částce poměrně značně menší než činila obživlá pohledávka. Nelze proto ani s úspěchem tvrditi, že odvolací soud posoudil věc nesprávně s hlediska právního, dospěv k názoru, že žalovaná neměla právo zaúčtovat zaslanou částku na útraty sporu, nýbrž že ji měla použiti na zapravení vyrovnací kvoty jako dluhu obtížnějšího.

2. Mylný jest prý názor odvolacího soudu, že žalobkyně nezaplatila úplně vyrovnací kvotu z omluvitelného důvodu. Podle zásady vyslovené v plenárním rozhodnutí nejv. s. čís. 7760 sb. n. s. není opožděným a neúplným splnění vyrovnání podle § 57 vyrov. řádu, přihodilo-li se dlužníku při plnění nedopatření, jež se v pravidelném obchodním styku všeobecně promítá, a dlužník může a jest ochoten je napravit bez jakékoliv újmy věřitelovy. V souzeném případě je zjištěno, že žalobkyně obdržela dopis žalované ze dne 1. srpna 1930, — kterým jí oznamovala, jak použila zaslané částky a žádala obratem pošty o doplacení vyrovnací kvoty, — dne 2. srpna 1930. Nedodržela-li žalobkyně přesně lhůtu »obratem pošty« poskytnutou jí žalovanou k doplacení kvoty z důvodu, že odevzdala dopis dříve odborníku, jehož pověřila, nevyznajíc se v účetnictví — výpočtem vyrovnacích kvot, aby si zjedнала jasno o oprávněnosti požadavku žalované, nelze říci, že se prohřešila proti pravidlům poctivého obchodního styku, s jehož hlediska jest posuzovati i rozsah poskytnuté jí lhůty. Dne 5. srpna 1930, — kdy podle zjištění nižších soudů navrhla žalovaná již exekuci a kdy teprve při přesném dodržení lhůty »obratem pošty« mohl žalované podle jejího tvrzení v dovolání dojítí doplatek vyrovnací kvoty, ježto dne 4. srpna byla neděle, — nemohlo se však mluvit o tom, že nastala nicotnost vyrovnání podle § 57 vyrov. řádu, když v ten den podle rozsahu lhůty poskytnuté žalobkyni žalovanou k doplacení kvoty posuzovaného ovšem s hlediska pravidel o poctivém obchodním styku, necitla se žalobkyně ještě v zaviněném prodlení s placením, jsouc, jak jest přisvědčiti nižším soudům, oprávněna, by jako opatrná obchodnice vyžádala si dříve o správnosti požadavku žalované vyjádření odborníka. Správnost názoru vysvitne tím více, když se uváží, že žalobkyně měla podle zjištění nižších soudů zřejmě snahu plniti poctivě schválené vyrovnání a že byla také ochotna a dokonce i napravila nedopatření ohledně nedoplatku kvoty tím, že nedoplatek nabídla už dne 11. srpna 1930 žalované a, když tato odmítla, zaslala jej dne 19. srpna 1930.